

Sum sagt verður viðabulurinn skorin sundur í passandi stykkir, sum til endans vera dreyað til ein lampuskerm.

Fyrsta arbeiðið er at »ráðreya«, til tilfarið hefur fingið eina ávísu tjúkd. Tá hetta er gjørt, verður síðani farið meira málraettað til verka fyri at skermurin skal fáa júst ta røttu tjúkdina.

Hóast tað sær lagaligt út at byggja at, so skal tað eingin loyna vera, at ansast skal væl eftir, at tað ikki verður farið ígjøgnum soleiðis, at skermurin verður oyðilagdur.

Men tað kemur fyri, meiri enn so. Verri enn so alt eydnast, og hóast tað kemur sjáldnari fyri nú enn fyrr, at knívurin fer ígjøgnum træið, so hendir tað kortini.

Tey, sum hava sæð lampuskermarnar, vita, at tað í summum eru dokkir blettir í. Tað eru kvistarnir, og tað eru júst kvistarnir, sum kunnu oyðileggja træið. Ikki ber altíð til at vera nóg neyvur, og so brestir.

– Men samstundis eru tað teir, sum gera tað enn meira spennandi at arbeiða við, sigur Ole Jakob, og visir okkum ein lampuskerm, sum er klovin. Ikki tí at dreyingin miseydnaðist, men av tí at dreyingin eydnaðist!

– Tað var ótrúliga spennandi at arbeiða við hesum, tí tá træið er so tunt sum hetta, so er tað so ótrúliga spennandi at vita um tað heldur til viðferina, sigur Ole Jakob.

Nýggjan verkstað

Fyri ikki so langari tíð síðan tók Ole Jakob ein nýggjan verkstað í nýtslu.

Í staðin fyri at byggja út í kjallaranum, gjørdi hann ikki mætari enn at gera nýggjan verkstað í havanum, og tað hefur givið honum nógva betri umstøður at ar-

beiða, og tað ger avgjørt ikki arbeiðshugin verri, skilja vit.

– Tað var vorðið so trøngt í kjallaranum og har bar illa til at byggja út, og tí valdi eg at gera henda nýggja verkstaðin.

Útbyggingin hevði nú ikki bara tað við sær, at Ole Jakob fekk ein nýggjan verkstað og meiri pláss í kjallaranum.

Gamli verkstaðurin í kjallaranum vísti seg at vera sera væl egnaður sum framsýningarhøli, og tí hava Ole Jakob og konan gjørt av, at gera eitt gallari í gamla verkstaðnum.

Annað enn lampuskermar

Tá ein stígur inn í hugnaliga húsini í Leynum, so er tað sum at stíga inn í eitt gallari.

Lampuskermar og aðrir lutir, sum Ole Jakob hefur gjørt, prýða rúmin og gera tað hugnaligt.

Hóast tað er lampuskermarnar hann er kendur fyri, so er hann eisini farin at gera t. d. grindaknívar.

»Føroysku« grindaknívarnar, sum vit kenna teir, plaga at hava ymiskt blankt innlagt, men tað einasta sum er innlagt í hesar knívarnar, er mynstrið í viðinum, sum knívarnar eru gjørdur úr.

Og skal eg koma við mini einvisu meining, so eru hesir knívarnar nakað av tí vakrasta eg havi sæð, umframt at teir eru framúr góðir at hava í hondini.

Til stuttleika kunnu vit siga, at Ole Jakob eisini tekst við at skera í træ, og eins og alt hitt, sum hann ger úr træi, so er eisini tað væl úr hondum greitt.

Viðurkenning uttaneftir

Ole Jakob hefur eins og nógvir aðrir listhandverkarar verið við á tveimum teimum fyrstu »Hendur & hugflog«-framsýningunum sum

hava verið í Føroyum.

Tann vegin hefur hann fingið rættiliga góða viðurkenning her heima.

Samstundis hefur hann eisini fingið gott samband við fólk, sum hava hann í huganum, tá tey hava tilfar, sum hann kann brúka.

Tað metir hann sjálvur líka týðningarmikið, sum tað at selja á framsýningini, tí ikki ber til at liva bara av tí, sum verður selt á framsýning.

Fyrr í ár var Ole Jakob so heppin at vera boðin til Íslands at sýna fram í sambandi við teirra »Hend-

ur & hugflog«-framsýning.

Ta ferðina er hann einastandandi væl nøgdur við, tí hon gav honum nógva.

Sjálvur helt hann, at hann nokk fór at fáa mest burtúr at vitja íslenskar trædreyrar, men uttan at taka nakað frá tí partinum, so fekk hann eisini væl burtúr sjálvari framsýningini.

– Eg hevði ikki so nógvar lutir við, men tað var ein ótrúliga stóru áhugi fyri tí sum eg hevði við, sigur hann.

Evnini at marknaðarføra eru komin við tíðini, men nú hann hefur fingið gallari í kjallaranum fær hann uppáftur meira brúk fyri teimum

Torført at seta pris á egið arbeiði

Venda vit aftur til tað, sum vit byrjaðu við, so eru tað lampuskermarnar, sum fara við mestu tíðini.

Sum sagt fleiri ferðir nú, so er tað arbeiðið, sum hann er best kendur fyri, men hvussu er við at seta pris á tað ein sjálvur ger?

– Tað er torført, men tað er neyðugt at læra seg, sigur hann. Hann vísir á, at tað verða brúktir nógvir tímar í framleiðsluni, og framleiðslan byrjar, tá hann fer úr túninum eftir viðinum.

– Alt tað skal havast í huganum, tá ein fer at rokna prisin út, sigur Ole Jakob.

Hann minnr eisini á teir tímar, sum vera brúktir til lutir, sum ongantið vera seldir, tí teir vera oyðilagdir. Eisini tað skal teljast við.

Tá ein hugsar um tað, so má prisurin setast nokkso høgt, sigur hann og staðfestir, at hann ongantið hefur fingið eina tímaløn, sum svarar til tað ein vanligur arbeiðsmaður fær.

– Tað ber heldur ikki til, sigur hann smilandi, men upprunaliga var tað eisini av áhuga eg fór undir tað, sigur hann aðrenn tygara út-sendi aftur nærkast úthurðini.

Á vegnum út kemur hann í hug at vísa gamla framsýningarhølið, sum er eitt kamar í miðhæddini.

Hann flennir tá hann sigur, at umstøðurnar eru vorðnar munandi betri nú hann hefur fingið gallari í kjallaranum.

Jú, tað sær út til, at hann hefur funnið út av, at tað loysir seg, at gera vart við seg sjálvum og tað hann ger, uttan at halda at ein er »pátroyngjandi«

Tað hefur hann so sanniliga eisini uppiborið, tí væl liggur tað fyri hjá honum at arbeiða ...

Ikki er nokur orsök at smæðast, tá hendurnar kunnu gera slíkt handverk. Grindaknívarnar eru gjørdur úr heilt serligum træi

